

Downloaded via the EU tax law app / web

Eisialgne tõlge

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

20. aprill 2023(*)

Eelotsusetaotlus – Maksustamine – Käibemaks – Direktiiv 2006/112/EÜ – Artiklid 14, 15 ja 24 – Elektrisõidukite laadimispunktid – Elektrisõidukite laadimiseks vajalike seadmete kättesaadavaks tegemine, vajaliku elektrienergia tarnimine ning tehnilise abi ja IT-teenuste osutamine – Kvalifitseerimine „kaubatarneks“ või „teenuste osutamiseks“

Kohtuasjas C-282/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Naczelny Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) 23. veebruari 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 26. aprillil 2022, menetluses

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

versus

P. w W.,

menetluses osales:

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president D. Gratsias (ettekandja), kohtunikud M. Ilešić ja I. Jarukaitis,

kohtujurist: T. Šapeta,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, esindajad: B. Kołodziej, D. Pach ja T. Wojciechowski,

– Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, esindaja: *radca prawny* P. Chrupek,

– Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

– Tšehhi valitsus, esindajad: O. Serdula, M. Smolek ja J. Vlášil,

– Euroopa Komisjon, esindajad: A. Armenia ja U. Mažecka,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1), muudetud nõukogu 22. detsembri 2009. aasta direktiiviga 2009/162/EL (ELT 2010, L 10, lk 14) (edaspidi „direktiiv 2006/112“), artikli 14 lõike 1 ning artikli 24 lõike 1 tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (Poola riikliku maksuteabe büroo direktor, edaspidi „maksuhaldur“) ja P. w W. vahelises kohtuvaidluses nõude üle tühistada 16. mai 2017. aasta maksualane eelotsus (edaspidi „maksualane eelotsus“).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2006/112

3 Direktiivi 2006/112 artikli 2 lõikes 1 on sätestatud:

„Käibemaksuga maksustatakse järgmisi tehinguid:

a) kaubatarne tasu eest liikmesriigi territooriumil maksukohustuslase poolt, kes sellena tegutseb;

[...]

c) teenuste osutamine tasu eest liikmesriigi territooriumil maksukohustuslase poolt, kes sellena tegutseb;

[...]“.

4 Direktiivi artikli 14 lõikes 1 on sätestatud:

„„Kaubatarne“ on materiaalse vara omanikuna käsutamise õiguse üleminek.“

5 Direktiivi artikli 15 lõikes 1 on sätestatud:

„Elektrienergia, gaas, soojus- või jahutusenergia ja muu selline loetakse materiaalseks varaks.“

6 Sama direktiivi artikli 24 lõikes 1 on ette nähtud:

„„Teenuste osutamine“ on mis tahes tehing, mis ei ole kaubarne.“

Direktiiv 2014/94/EL

7 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2014. aasta direktiivi 2014/94/EL alternatiivkütuste taristu kasutuselevõtu kohta (ELT 2014, L 307, lk 1) artikli 4 lõikes 8 on sätestatud:

„Liikmesriigid tagavad, et üldkasutatavate laadimispunktide käitajad võivad vabalt valida, milliselt

liidu elektritarnijalt tema nõusolekul elektrit osta. Laadimispunktide käitajatel lubatakse lepingu alusel osutada klientidele elektrisõidukite laadimise teenust, sealhulgas muude teenuseosutajate nimel ja huvides.“

Poola õigus

8 Poola 11. märtsi 2004. aasta käibemaksuseaduse (ustawa o podatku od towarów i usług; Dz. U. nr 54, jrk nr 535) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „käibemaksuseadus“) artikli 7 lõikes 1 on sätestatud:

„Kaubarne artikli 5 lõike 1 punkti 1 tähenduses on vara omanikuna käsutamise õiguse üleminek, [...]“.

9 Käibemaksuseaduse artikli 8 lõikes 1 on sätestatud:

„Teenuste osutamisenä artikli 5 lõike 1 punkti 1 tähenduses käsitatakse iga teenust, mida osutatakse füüsilisele isikule, juriidilisele isikule või õigusvõimeta üksusele ning mis ei kujuta endast kaubarne artikli 7 tähenduses.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

10 P. w W. kavatseb alustada tegevust, mis seisneb elektrisõidukite üldkasutatavate laadimispunktide paigaldamises ja käitamises. Need laadimispunktid on varustatud „multistandardsete“ laadimisseadmetega, millel on konnektorid nii kiireks laadimiseks alalisvooluga kui ka aeglaseks laadimiseks vahelduvvooluga. Elektrisõiduki tavaline laadimisaeg aku laadimiseks 80 protsendi ulatuses on kiir-laadimise konnektorite puhul ligikaudu 20–30 minutit. Sõiduki laadimisaeg aeglase laadimise konnektorite abil on aga ligikaudu 4–6 tundi.

11 Kasutajatelt küsitav hind sõltub eelkõige laadimisajast, mida väljendatakse aeglase laadimise konnektorite puhul tundides ja kiir-laadimise konnektorite puhul minutites, samuti asjaomase kasutaja valitud konnektori mudelist. Tasuda võib pärast iga laadimisseansi või kokkulepitud arveldusperioodi lõpus, kuid ei ole välistatud võimalus luua süsteem, mille abil saab e?rahakotti koguda krediiti ja kasutada seda asjaomase elektrisõiduki laadimiseks.

12 Iga laadimisseansi käigus osutatav teenus võib põhimõtteliselt vastavalt asjaomase kasutaja vajadustele hõlmata järgmisi toiminguid:

- laadimisseadmete kättesaadavaks tegemine, sh laadija integreerimine sõiduki operatsioonisüsteemi;
- elektrisõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarnimine;
- vajalik tehniline tugi.

13 Lisaks kavatseb P. w W. luua spetsiaalse platvormi, veebilehe või -rakenduse, mille abil kasutajad saaksid reserveerida konkreetse konnektori, vaadata tehingute ajalugu ja tehtud makseid.

14 Kõikide nende teenuste eest küsis P. w W. ühtset hinda.

15 P. w W. taotles maksuhaldurilt maksualast eelotsust selle kohta, kas kavandatav tegevus kujutab endast teenuste osutamist käibemaksuseaduse artikli 8 tähenduses.

16 Maksualases eelotsuses leidis maksuhaldur, et elektrisõiduki laadimiseks vajaliku

elektrienergia tarnimist tuleb pidada põhiteenuseks, samas kui muid P. w W. pakutavaid teenuseid tuleb pidada kõrvalteenusteks. Sellest jäeldub, et P. w W. poolt elektrisõidukite kiirlaadimist võimaldavate seadmete kättesaadavaks tegemist ei tuleks pidada asjaomase tehingu olulisimaks tunnuseks ja et sõiduki laadimine ei ole teisejärguline.

17 P. w W. esitas kaebuse Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojevoodkonna halduskohus Varssavis, Poola), kes tühistas 6. juuni 2018. aasta kohtuotsusega maksuhalduri maksualase eelotsuse. Selle kohtu sõnul on laadimispunkti kasutajate peamine eesmärk sõidukite kiiret ja tõhusat laadimist võimaldavate seadmete kasutamine. Nii on kasutaja seisukohast põhiteenus sõidukite laadimispunktide kättesaadavaks tegemine koos laadija vajaliku integreerimisega sõiduki operatsioonisüsteemi. Tehingu eesmärk ei ole pakkuda elektrienergiat, vaid teha kasutajatele kättesaadavaks kõrgtehnoloogilised laadimisseadmed, millega laadimispunktid on varustatud.

18 Nimetatud kohus leiab esiteks, et kui asjaomased kasutajad sooviksid osta üksnes elektrienergiat oma elektrisõidukite jaoks, kasutaksid nad üldkasutatavate laadimispunktide asemel oma kodu või töökoha elektrivõrku. Nad otsustavad kasutada laadimispunkte üksnes seetõttu, et nende eri standarditega konnektorid võimaldavad elektrisõidukite akusid kiiremini ja tõhusamalt laadida. Teiseks ei arvutata hinda tarbitud energia alusel. Neid asjaolusid arvestades seisneb sõidukite laadimispunktide võlu peamiselt laadimisajas, mitte elektrienergia kui sellise kasutamises.

19 Sama kohtu sõnul erineb P. w W. teenus traditsioonilist kütust pakkuvate tanklate teenusest, kuna tema teenus ei keskendu mitte kütuse liigile või kvaliteedile, mis on iga tarnija jaoks identne, vaid laadimise kiirusele ja tõhususele, mis sõltub asjaomaste kasutajate käsutusse antud seadmete omadustest.

20 Maksuhaldur esitas käesoleva kohtuotsuse punktis 17 nimetatud Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojevoodkonna halduskohus Varssavis) otsuse peale kassatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule. Kassatsioonkaebuse põhjenduseks väidab maksuhaldur, et elektrisõidukite laadimispunktide tasu eest kasutusse andmise korral seisneb põhiteenus kaubatarnes, st elektrienergia tarnimises.

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul on käesoleva kohtuotsuse punktis 12 kirjeldatud kolm tehingut omavahel tihedalt seotud, mistõttu kujutavad need endast ühte tehingut. Spetsiaalse platvormi, veebilehe või -rakenduse loomine, mis võimaldaks asjaomasel kasutajal reserveerida konkreetse konnektori ning vaadata tehtud tehingute ja maksete ajalugu, kujutab endast seevastu kõrvalteenust, mis on osa sellest ühtsest kompleksteenusest ja mille eesmärk on lihtsustada tarbijatel oma sõidukite laadimist.

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et vaja on kindlaks määrata käesoleva kohtuotsuse punktides 12 ja 21 kirjeldatud kompleksteenuse olulisim tunnus, võttes arvesse asjaolu, et klientidele pakutav võimalus kasutada laadimisseadmeid, et tagada sõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarne, ei ole elektrienergia tarnimise kõrvalteenus. Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab siinkohal, et P. w W. arvates võib otsus kasutada konkreetse laadimispunkti teenuseid olla tingitud soovist lühendada sõiduki laadimiseks kuluvat aega, et teekonda kiiresti jätkata. Seega ei ole asjaomase kasutaja seisukohast määrav mitte niivõrd energia hind kui võimalus kasutada spetsiaalset taristut, mis tagab laadimispunktis peatumise lühema kestuse.

23 Sellega seoses märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et laadimispunktide kasutamine ei ole eesmärk omaette, vaid võimalus elektrisõiduki aku laadimiseks. Laadimispunktide kasutajatel on seega valida kiirlaadimispunktide ja aeglase laadimispunktide vahel, kusjuures valikut ei tehta

mitte ainult laadimisaja alusel, vaid ka sõiduki aku omadusi arvesse võttes. Võimalus kasutada laadimisseadmeid kujutab endast niisiis vahendit elektrienergia tarnimiseks parimatel tingimustel, mis kujutab endast põhiteenust.

24 Otsides vastust küsimusele, kas põhikohtuasjas kõne all olev ühtne teenus tuleks kvalifitseerida „kaubatarneks“ või „teenuste osutamiseks“ direktiivi 2006/112 tähenduses, on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud siiski kahtlusi, mis on tingitud ühelt poolt asjaolust, et laadimishind sisaldab ka tasu sõiduki parkimise eest, ja teiselt poolt direktiivi 2014/94 artikli 4 lõikes 8 sisalduvast viitest „elektrisõidukite laadimise teenusele“, mida osutavad laadimispunktide käitajad.

25 Neil asjaoludel otsustas Naczelný Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas kompleksteenuse, mida osutatakse laadimispunktides elektrisõidukite kasutajatele ja mis hõlmab järgmist:

- a) laadimisseadmete kättesaadavaks tegemine (sh laadija integreerimine sõiduki operatsioonisüsteemi);
- b) elektrisõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarnimine;
- c) vajalik tehniline tugi sõidukite kasutajatele;
- d) kasutajatele spetsiaalse platvormi, veebilehe või rakenduse pakkumine konkreetse konnektori reserveerimiseks, tehingute ajaloo ja tehtud maksete vaatamiseks, samuti nn e-rahakoti kasutamise võimaluse pakkumine maksete tegemiseks eri laadimisseansside eest,

kujutab endast „kaubatarne“ direktiivi [2006/112] artikli 14 lõike 1 tähenduses või „teenuste osutamist“ selle direktiivi artikli 24 lõike 1 tähenduses?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

26 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2006/112 tuleb tõlgendada nii, et „kaubatarne“ selle direktiivi artikli 14 lõike 1 tähenduses või „teenuste osutamine“ selle direktiivi artikli 24 lõike 1 tähenduses on ühtne kompleksteenuse, mis hõlmab järgmist:

- elektrisõidukite laadimisseadmete kättesaadavaks tegemine (sh laadija integreerimine sõiduki operatsioonisüsteemi);
- elektrisõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarnimine;
- vajalik tehniline tugi asjaomastele kasutajatele;
- selliste veebirakenduste kättesaadavaks tegemine, mis võimaldavad asjaomasel kasutajal reserveerida konkreetse konnektori, vaadata tehingute ajalugu, samuti koguda krediiti nn e-rahakotti ja kasutada seda laadimise eest tasumiseks.

27 Meenutagem, et kui tehing koosneb mitmest erinevast osast ja toimingust, tuleb arvesse võtta kõiki selle tehingu toimumisel esinevaid asjaolusid, selleks et teha esiteks kindlaks, kas käibemaksuga maksustamise seisukohalt on tegemist kahe või enama eraldiseisva sooritusega või ühe sooritusega, ja teiseks, kas viimati nimetatud juhul tuleb see üks sooritus kvalifitseerida kaubatarneks või teenuste osutamiseks (10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C-497/09,

C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 52, ning 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Q?GmbH (eririskide kindlustuskaitse), C?907/19, EU:C:2021:237, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Täpsemalt, kuigi iga tehingut tuleb käibemaksu seisukohalt üldjuhul pidada eraldiseisvaks ja sõltumatuks, nagu tuleneb direktiivi 2006/112 artikli 1 lõike 2 teisest lõigust, ei tohi majanduslikus mõttes ühest teenusest koosnevat tehingut kunstlikult osadeks jagada, et mitte kahjustada käibemaksusüsteemi toimimist. Seepärast tuleb asuda seisukohale, et tegemist on ühe teenusega, kui kaks või mitu maksukohustuslase poolt kliendile osutatud teenuse osa või toimingut on nii tihedalt seotud, et need moodustavad objektiivselt ühe lahutamatu majandustehingu, mille osadeks jagamine oleks kunstlik (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 53, ning 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Q?GmbH (eririskide kindlustuskaitse), C?907/19, EU:C:2021:237, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Lisaks tuleb teatud asjaoludel mitut vormiliselt eraldiseisvat sooritust, mida võib teha eraldi ja mis selliselt kuuluksid eraldi maksustamisele või maksust vabastamisele, käsitada ühtse sooritusena, kui need ei ole üksteisest sõltumatud (2. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Everything Everywhere, C?276/09, EU:C:2019:730, punkt 23).

30 Ühe teenusega on eelkõige tegemist siis, kui selle ühte või mitut osa tuleb käsitada põhiteenusena, samas kui teenuse ülejäänud osi tuleb vastupidi vaadelda ühe või mitme kõrvalteenusena, mida maksustatakse samamoodi nagu põhiteenust. Täpsemalt tuleb teenust käsitada põhiteenusena kõrvalteenusena siis, kui see ei ole kliendi jaoks omaette eesmärk, vaid osutatava põhiteenusena parimatel tingimustel kasutamise vahend (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 54, ning 4. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Frenetikexito, C?581/19, EU:C:2021:167, punkt 41).

31 ELTL artikliga 267 kehtestatud koostöö raames on liikmesriigi kohtute ülesanne kindlaks teha, kas konkreetse juhtumi asjaoludel kujutab asjaomane teenus endast ühtset teenust, ning hinnata selles osas lõplikult fakte (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 55, ning 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Q?GmbH (eririskide kindlustuskaitse), C?907/19, EU:C:2021:237, punktid 25 ja 26 ning seal viidatud kohtupraktika).

32 Põhikohtuasi puudutab selliste toimingute kombinatsiooni, mis seisnevad elektri tarnimises elektriautode laadimiseks ja erinevate teenuste osutamises, nagu laadimispunktide kättesaadavaks tegemine ja nende kasutamise hõlbustamine, vajalik tehniline tugi ja veebirakendused, mis võimaldavad reserveerida konnektoreid ning vaadata tehingute ja nende eest tehtud maksete ajalugu. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et kõnealune tarne ja teenuste osutamine kujutavad endast käibemaksuga maksustamise mõttes ühte tehingut. Arvestades Euroopa Kohtu käsutuses olevat teavet, ei näi selline kvalifitseerimine olevat vastuolus mõne käesoleva kohtuotsuse punktides 27–30 nimetatud kriteeriumiga.

33 Mis puudutab mõistet „kaubarne“ direktiivi 2006/112 tähenduses, siis on selle direktiivi artikli 14 lõikes 1 sätestatud, et see on materiaalse vara omanikuna käsutamise õiguse üleminek. See mõiste hõlmab kõiki materiaalse vara üleminekuga seotud tehinguid, millega üks pool annab teisele poolele õiguse käsutada vara nii, nagu ta oleks selle omanik (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 59, ning 23. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Herst, C?401/18, EU:C:2020:295, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks loetakse selle direktiivi artikli 15 lõike 1 kohaselt elektrienergiat materiaalseks varaks.

34 Mis puudutab mõistet „teenuste osutamine“ direktiivi 2006/112 tähenduses, siis nähtub selle direktiivi artikli 24 lõikest 1, et see hõlmab mis tahes tehingut, mis ei ole „kaubarne“ selle direktiivi artikli 14 tähenduses.

35 Selleks et teha kindlaks, kas sellist ühtset kompleksteenust, nagu on kõne all põhikohtuasjas, tuleb kvalifitseerida „kaubarneks“ või „teenuste osutamiseks“ nimetatud direktiivi tähenduses, tuleb arvesse võtta kõiki asjaomase tehinguga seotud asjaolusid, et tuvastada selle tehingu iseloomulikud ja olulisimad tunnused. Kõnealused tunnused tuleb kindlaks määrata laadimispunktide keskmise kasutaja vaatenurgast lähtudes ja arvestades igakülgse hindamise raames teenuste osutamise tunnuste kvalitatiivset, mitte üksnes kvantitatiivset tähtsust võrreldes kaubarne tunnustega (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punktid 61 ja 62 ning seal viidatud kohtupraktika).

36 Seega ühelt poolt ei mõjuta direktiivi 2014/94 artikli 4 lõikes 8 sisalduv viide „elektrisõidukite laadimise teenusele“ põhikohtuasjas kõne all oleva tehingu kvalifitseerimist „kaubarneks“ või „teenuste osutamiseks“ direktiivi 2006/112 tähenduses. Nimelt on direktiivi 2014/94 artikli 1 kohaselt selle direktiivi eesmärk sätestada miinimumnõuded alternatiivkütuste taristu, sealhulgas elektrisõidukite laadimispunktide rajamisele. Niisiis ei ole selle eesmärk kehtestada eeskirju selle kohta, kuidas maksustada alternatiivkütuste tarnimist käibemaksuga.

37 Teiselt poolt, kuna kauba turustamisega kaasneb alati teatud määral teenuste osutamine, võib teenuste osutamise osakaalu hindamisel komplekstehingus, mis hõlmab ka kaupade tarnimist, arvesse võtta üksnes neid teisi teenuseid, mis tingimata ei kaasne kauba turustamisega (vt selle kohta 10. märtsi 2011. aasta kohtuotsus Bog jt, C?497/09, C?499/09, C?501/09 ja C?502/09, EU:C:2011:135, punkt 63, ning 22. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach, C?703/19, EU:C:2021:314, punkt 50).

38 Siinkohal tuleb esiteks märkida, et tehing, mis seisneb elektrienergia tarnimises elektrisõiduki akule, kujutab endast kaubarne, kuna see tehing annab laadimispunkti kasutajale õiguse tarbida oma sõiduki käitamiseks tarnitud elektrienergiat, mida direktiivi 2006/112 artikli 15 lõike 1 kohaselt käsitatakse materiaalse varana.

39 Teiseks eeldab elektrisõiduki aku selline varustamine elektrienergiaga, et kasutatakse sobivat laadimiseadet, mis võib hõlmata sõiduki operatsioonisüsteemi integreeritavat laadijat. Järelikult kujutab sellise seadme kasutamise võimaldamine endast mingil määral teenuste osutamist, mis paratamatult kaasneb elektrienergia tarnimisega ja mida ei saa seetõttu arvesse võtta selle hindamisel, kui suur on teenuste osakaal komplekstehingus tervikuna, mis hõlmab ka seda elektritarne.

40 Kolmandaks ei ole tehniline tugi, mis võib olla vajalik asjaomastele kasutajatele, iseenesest eesmärk omaette, vaid vahend, mille abil elektrisõiduki käitamiseks vajalikku elektrienergiat parimatel tingimustel kasutada. Seega kujutab see endast selle elektritarne kõrvalteenust.

41 Nii on see ka selliste veebirakenduste kättesaadavaks tegemisega, mis võimaldavad asjaomasel kasutajal reserveerida konnektori, vaadata tehingute ajalugu ja koguda krediiti laadimise eest tasumiseks. Sellised teenused pakuvad kasutajale teatud täiendavaid praktilisi võimalusi, mille ainus eesmärk on parandada tema sõiduki laadimiseks vajaliku elektrienergia tarnimist ja pakkuda ülevaadet varem tehtud tehingutest.

42 Sellest järeldub, et selle ühtse kompleksteenuse, mille kohta eelotsusetaotluse esitanud kohus on Euroopa Kohtule küsimuse esitanud, iseloomulik ja olulisim tunnus on põhimõtteliselt

elektrienergia tarne.

43 Seda järeldust ei sea kahtluse alla eelotsusetaotluse esitanud kohtu viidatud asjaolu, et elektrisõiduki laadimise eest tasumisele kuuluva summa arvutamisel võib lisaks tarnitud elektrienergia kogusele arvesse võtta ka selle laadimise ajal peatumise eest võetavat tasu. Eelkõige tähendab see lihtsalt, et tarnitud kauba, st elektrienergia ühikuhind ei sisalda mitte ainult selle hinda kui sellist, vaid ka asjaomastele kasutajatele kättesaadavaks tehtud seadmete kasutusaega.

44 Käesoleva kohtuotsuse punktis 42 esitatud järeldust ei lükka ümber ka see, kui asjaomane operaator arvutab hinna üksnes laadimise kestuse alusel. Arvestades asjaolu, et tarnitud elektrienergia kogus sõltub tarne ajal tarne võimsusest, kajastab ka selline arvutus elektrienergia ühikuhinda.

45 Samamoodi ei piisa ainuüksi asjaolust, et alalisvooluga kiirlaadimise ühikuhind on minimaalselt kõrgem kui aeglase, vahelduvvooluga laadimise hind, selleks et muuta laadimiskiirus ja selle tõhusus asjaomase kasutaja seisukohast kõnealuse toimingu iseloomulikuks ja olulisimaks tunnuseks.

46 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2006/112 tuleb tõlgendada nii, et „kaubatarne“ selle direktiivi artikli 14 lõike 1 tähenduses on ühtne kompleksteenuse, mis hõlmab järgmist:

- elektrisõidukite laadimisseadmete kättesaadavaks tegemine (sh laadija integreerimine sõiduki operatsioonisüsteemi);
- elektrisõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarnimine;
- vajalik tehniline tugi asjaomastele kasutajatele ja
- selliste veebirakenduste kättesaadavaks tegemine, mis võimaldavad asjaomasel kasutajal reserveerida konkreetse konnektori, vaadata tehingute ajalugu, samuti koguda krediiti nn e?rahakotti ja kasutada seda laadimise eest tasumiseks.

Kohtukulud

47 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, muudetud nõukogu 22. detsembri 2009. aasta direktiiviga 2009/162/EL,

tuleb tõlgendada nii, et

„kaubatarne“ direktiivi 2006/112, mida on muudetud, artikli 14 lõike 1 tähenduses on ühtne kompleksteenuse, mis hõlmab järgmist:

- **elektrisõidukite laadimisseadmete kättesaadavaks tegemine (sh laadija integreerimine sõiduki operatsioonisüsteemi);**

- **elektrisõiduki akule kohandatud parameetritega elektrienergia tarnimine;**
- **vajalik tehniline tugi asjaomastele kasutajatele ja**
- **selliste veebirakenduste kättesaadavaks tegemine, mis võimaldavad asjaomasel kasutajal reserveerida konkreetse konnektori, vaadata tehingute ajalugu, samuti koguda krediiti nn e?rahakotti ja kasutada seda laadimise eest tasumiseks.**

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: poola.